

vidt vi kan lide hinanden. Det her handler om fremtiden for dansk teaterliv. Der bliver kulturministeren ved med at hævde, at der er tale om et vældigt løft, og det er samtidig med, at Mogens Holm-udvalget, som er kommet med forslag til den nye ordning på egnsteaterområdet, som altså ikke indebar rammestyring, og direktøren for Kunststyrelsen meget klart har gjort rede for, at de penge, som nu er blevet afsat ekstra i de kommende år, ikke gør andet, end at de lige præcis kommer det behov i møde, som vi kender på nuværende tidspunkt.

Det skal så holdes op imod, at vi får større kommuner i fremtiden og der derfor er stor sandsynlighed for, at der i fremtiden er kommuner, som har lyst til at oprette egnsteatre. Det kan godt være, de får mulighed for det, men hvis de gør, betyder det lavere refusionsprocent for alle de andre. Det får mig til at spørge ministeren, om ministeren mener, at kommunerne er bedre polstret til at bære den økonomiske risiko, der i fremtiden vil være forbundet med at etablere egnsteatre, end staten er.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Nu synes jeg generelt set, man burde være lidt gladere og lidt mere positiv og lidt mere optimistisk, i betragtning af at vi aldrig nogen sinde har puttet så mange penge i egnsteatrene, som vi kommer til i de kommende år. Det er ubestrideligt.

Jeg kan henholde mig til, hvad der blev brugt i faste priser i f.eks. år 2000 til egnsteatrene fra statens side. Der blev brugt 37,5 mio. kr. og i 2001 39,6 mio. kr. Vi vil fra statens side på egnsteatrene næste år bruge, hold godt fast: 66,8 mio. kr.! I 2008 vil vi bruge over 70 mio. kr. Det er jo noget af et løft, og man kan vende og dreje tallene lige så meget, man vil: Det er et kolossalt løft til egnsteatrene. Det sikrer, at der kommer tre nye egnsteatre, og at de eksisterende teatre får nogle flere penge at gøre godt med. Det synes jeg da er positivt.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Nu tager jeg nogle medspørgere med ind i debatten, inden fru Elsebeth Gerner Nielsen får sit fjerde og sidste spørgsmål. Først er det fru Jytte Andersen.

Jytte Andersen (S):

Når man laver en stemmeaftale, laver man et betækningsbidrag til lovforslaget, inden det bliver vedtaget. Jeg har fundet den betænkning

frem, der lå til grund for L 50, altså den, der er rammen om vores aftale. I den udtrykker partierne glæde over de forskellige ændringer, og der står bl.a.:

»Bibeholdelse af refusionsordningen på egnsteaterområdet vil kunne sikre en fortsat geografisk spredning af teatermulighederne over hele landet. Partierne hilser særlig aftalen om, at refusionsordningen kombineres med en række kvalitative krav og løbende evalueringer, velkommen.«

Og så henvises der til de krav, der så skal lægges ind til evalueringer.

Kl. 16.15

Der står altså, at partierne her særlig hilser aftalen om, at refusionsordningen kombineres med en række kvalitative krav og løbende evalueringer, velkommen. De partier var regeringspartierne – det var De Konservative, det var Venstre, og det var Dansk Folkeparti. Hvordan passer det, at man i juni 2005 hilser en bevarelse af refusionsordningen velkommen, sammen med, at man allerede – ikke engang 1½ år senere – laver den aftale om?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Det har – og det er heller ikke ukendt for spørgeren – været regeringens hensigt fra dag et at ville gennemføre en rammestyring af hensyn til et kvalitetsløft af egnsteatrene. Det har været nævnt under de forhandlinger, og det har også været nævnt over for nogle af oppositionens partier i forhandlingerne op til finansloven.

Det var med velbegrundet hu, at vi indgik en stemmeaftale og ikke et egentligt forlig i forbindelse med strukturaftalen. Vi forbeholdt os retten til at lave en rammestyring senere hen, og det har vi så gjort ved hjælp af et flertal i Folketinget. Sådan fungerer demokratiet og parlamentarismen jo.

Hvordan vi så udmønter det senere hen, vil vi tage en drøftelse med teatermiljøet om, men der vil stadig væk være en refusionsordning. Det vil ikke være sådan, som man ellers kunne forestille sig, at man skal ind og søge om pengene på den måde. Det er som udgangspunkt min holdning, at der skal være en refusionsordning, så man får refunderet en procentandel.

Hvis det så viser sig – og det må man sige at der også kan være en vis sandsynlighed for – at der er så mange penge i den her ordning, at refusionen kan komme op på over 50 pct., er det vores holdning, at vi maksimalt skal refundere 50 pct., og så skal vi bruge de tiloversblevne